

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT 'TROUBLEMAKER' RODRIGUEZ
ARIZA KARAKTER FABRİKASI SUNAR

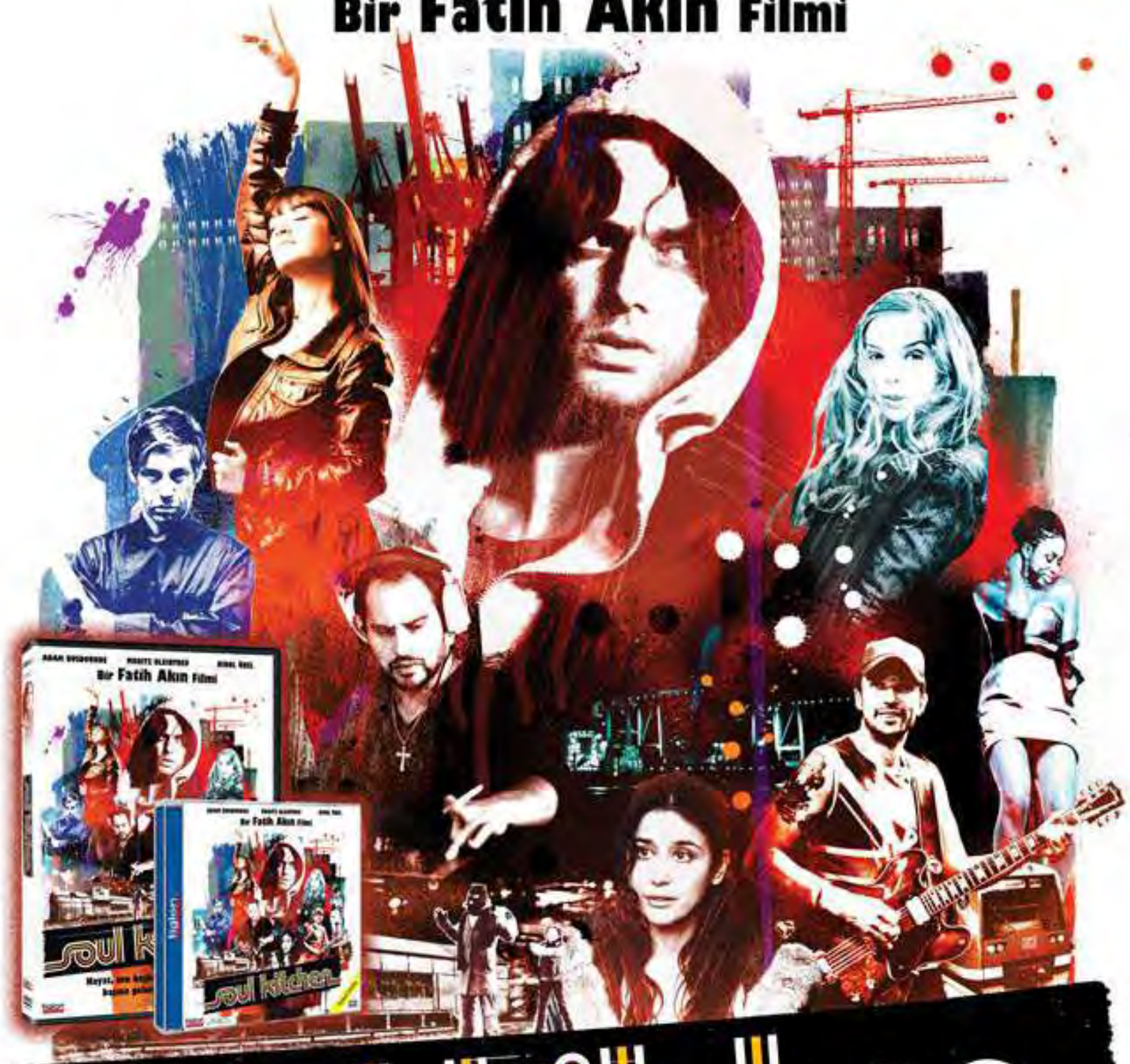
PATRONİÇE GAIL

ADAM BUSDOUKOS

MORITZ BLEIBTREV

BİROL ÜNEL

Bir Fatih Akin Filmi

Soul Kitchen

Şimdi **DVD** ve **VCD** 'de
VIDEO VIDEO

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

THE MATCH FACTORY

SİNEMA MEVSİMİ

KAPINIZI ÇALIYOR

GELECEK NESİLLER NE İLKBAHARI NE DE SONBAHARI TADABİLECEK GALİBA. VARSA YOKSA CEHENNEM sıcakları ya da kara kış. Ara mevsim diye bir şey kalmayacak bu gidişle. Bunda küresel ısınmanın payı büyük olsa gerek. Şöyle ağız tadıyla ne ilkbahar ne de sonbahar yaşar olduk. Sıcaklar biter bitmez ani bir soğuk hava dalgası ve yağmurla kış çöküyor adeta.

Sonbaharsızlık, en çok sinemaseverler açısından bir kayıp olurdu şüphesiz. Zira sinemaya gitmek, salonun karanlığına gömülüp film izlemek için en güzel zamanlar hep sonbahar günleridir. Dışarıda yağmur atar. Sokaklarda avare dolaşmak için fazla sebep kalmamış gibidir. Hava buz kesmemiştir henüz ama serindir. Sinemalar sığınılacak mekanlara dönüşür. Salona girdiğinizde, üzerinizdeki ceket çıkarmanız terlememenize yeter. Yaz gibi, sıcakta sinemaya gittiğinize pişman olmazsınız. Kış gibi, üstüne atkılar, eldivenleri, kabanları yığacak boş bir koltuk aramazsınız sağınızda solunuzda.

Bu hafta olduğu gibi, her hafta bol bol film gösterime girer sonbaharda. Yazın çekilen yapıtlar vizyona hazırdır artık. Ne hikmetse ekonominin her türlü kendisini okulların açılmasına

endekslediği için, örgün eğitimin başlangıcı sinemaya da hareket getirir. Belki de okuldan kaytaracak hayalperest çocuklara zemin hazırlamak peşindedir sinema.

Sonbaharla birlikte kapalı mekanlara sığınmaya başlar insanlar. Ev, yeniden en güvenilir limana dönüşür. Pencereden gri bulutları, dökülen yağmuru izlemek, esen rüzgara karşın ince ceketine sığınan insanları seyretmek kadar ayakları uzatıp DVD izlemenin keyfi de yeniden gün yüzüne çıkmaya başlar. Yazın asla yapamadığınız bir şeyi yapabilirsiniz sonbahardan itibaren: Gündüz vakti film izleyebilirsiniz. Havanın grileşip güneşin parlaklığını perdelemesi, günün istediğiniz vaktinde, ekrandaki yansımalarla savaşmadan film keyfi sürebilmenizi sağlar. DVD satışları herhalde en çok bu zaman patlar.

Sonbahar sinemaya açık bir davettir. Bu davete icabet etmek gerekir. İster karanlık ve şefkatli sinema salonlarında, cebinizde koçandan koparılmış bilette, ister evinizin sıcak himayesinde, elinizde DVD kumandasıyla olsun, fark etmez. Siz yeter ki sonbaharda gözünüzü sinemaya açmaya niyetli olun.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalayse@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ŞENAY AYDEMİR, AYCAN ÇEVİK, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Ustura, Predators, Son Kahraman, Çılgın Hırsız, Adı Aşk Bu Eziyetin, Seni Uzaktan Sevmek.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları. Beş üzerinden, buçuksuz.

18 TRENDEKİ YABANCI

"Dünyanın Tüm Sabahları" öksüz kaldı: Fransız usta Alain Corneau, geride birçok önemli yapıt bırakarak 67 yaşında hayata veda etti.

20 ÖLÜM KARARI

Robert Rodriguez filmlerindeki birbirinden 'ilginç' karakterler arasından 11'i hakkında bilmek istediğiniz her şey...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Vaktiyle Amerikan halkını denize girme konusunda epeyce sıkıntıya sokan Steven Spielberg başyapıtı: Jaws.

26 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: İlk üç "Karate Kid" filmi.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Machete (2006), Aşk Suçu (Crime D'Amour), Futbol A.Ş. (The Football Factory), Quentin Tarantino: The Cinema Of Cool, 17. Adana Altın Koza Film Festivali.

USTURA

ORJİNAL ADI Machete
YÖNETMEN Robert Rodriguez,
Ethan Maniquis

OYUNCULAR Danny Trejo,
Robert De Niro, Jessica Alba,
Steven Seagal, Michelle Rodriguez,
Jeff Fahey, Don Johnson,
Lindsay Lohan, Cheech Marin

YAPIM 2010 ABD
SÜRE 105 dk.

Hem çizgi roman
dinamiklerine hem de
ikinci sınıf filmlerin
rotasına uygun bir
hikayesi olan film, her
iki disipline de hakim
ellerin varlığı
sayesinde 'eğlenceli'
bir yöne akıyor.

ROBERT RODRIGUEZ, KANKASI QUENTIN TARANTINO KADAR 'SEÇİCİ' DEĞİL çektığı filmlerde, Tarantino'nun aksine 'ara veren yanıyor' tadında film üretmeyi de seviyor belli ki. Her ikisinin ortak noktalarından biri olan 'ikinci sınıf film sevdası'nı yansıtmaya çabalarıysa 'sömürü sineması'nın ilgiye değer örneklerini getiriyor peşi sıra. "Ustura" (bu ismi gören "Ustura Kemal" tadında bir şeyle karşılaşacağını sanabilir) da sömürünün hasını barındıran ikinci sınıf bir film kimliğiyle hedefine ulaşmış görünüyor.

"Machete"nin çıkış noktası, Marvel'in "Kaptan Amerika" (Captain America) çizgi roman serisindeki aynı adlı karakter aslında. Ancak senaryoyu birlikte kaleme alan Rodriguez ve kuzeni Álvaro, Machete'yi 'kötü adam'lık'tan kurtarıp bir 'kahraman'a dönüştürüyorlar burada. Meksikalı bir federal ajan olan kahramanımız, tuzağa düşürülüp karısı ve kızı öldürüldükten yıllar sonra yeniden ortaya çıkıyor. Mesele basit: ABD-Meksika sınırından geçen kaçak göçmenlere karşı acımasız bir politika yürütenlere karşı göze göz, dişe diş bir mücadele veriyor Machete. Bu arada, yeniden tuzağa düşürülüyor, öldürülmek isteniyor, kurtuluyor ve kendisini köşeye sıkıştırmaya çalışanlara karşı ölümcül bir savaş yürütüyor...

Gördüğünüz gibi, hem çizgi roman dinamiklerine hem de ikinci sınıf filmlerin rotasına uygun bir hikayesi var "Machete"nin. Bir süredir Rodriguez'le çalışan kurgucu Ethan Maniquis'in de ilk yönetmenlik denemesine vesile olan yapım, her iki disipline de hakim ellerin varlığı sayesinde 'eğlenceli' bir yöne doğru akmayı başarıyor. 'Sömürü'nün her türlüüne açık ikinci sınıf filmlerin bu özelliğiyse eksiksiz uyguluyor Rodriguez. Şiddeti, duyguları, cinselliği, aile ilişkilerini, erkek ve kadın olma durumlarını sömürüyor da sömürüyor... Bunu yaparken kendini bir an bile ciddiye almamasıysa filmin temel artısı. Böylesi bir tercih, bize de 'eğlence' olarak geri dönüyor ve sömürünün altında 'bit yeniği' aramamızın

önünü kesiyor. Özellikle grafik şiddet konusunda yetkin bir çerçeve göze çarpıyor, şiddetin her türlüüne açık bir sömürü mekanizması devreye giriyor, kullanılan araç ve gereçte de sınır tanımayan bir yapı kendini gösteriyor.

Filmin temellendiği ikinci sınıf yapımlara bağlılığıysa göz yaşartan cinsten. O tür filmlerin 'hikaye dağınıklığı' ve birbirine bağlanmayan sahnelerin havada kalan yapısını aynen kullanıyor Rodriguez. Örneğin, hikayenin başında tuzağa düşürülen Machete'nin buradan nasıl sağ çıktığı konusunda en ufak bir fikir vermiyor film. Kafamızda belli bir süre soru işareti olarak kalan bu durum, sonrasındaki 'absürd' sahnelerle silinip gidiyor, bunun kafa yorulacak bir şey olmadığına ikna oluyoruz nihayetinde. Rodriguez'in iyi yaptığı şeylerden biri de, bu dağınıklığı 'filmik bir unsur' gibi kullanabilmesi kuşkusuz. Karman çorman yürüyen hikayeyi bu anlamda 'tutarlı' kılmayı başarıyor yönetmen, işin ciddiye alınacak bir yanı olmadığını da vurgulamış oluyor böylece.

Bu filmin en çekici yanıysa oyuncu kadrosu tabii ki... Baş karakterde Danny Trejo, bir 'kahraman'dan ziyade tam bir 'kötü adam' havası taşıyor. Fiziksel özellikleriyle böylesi bir izlenim bırakan aktör, öte yandan bir türlü 'öldürülememesi' ve önüne gelen bütün kadınları 'götürmesi'yle 'ilah' tadında bir görüntü çiziyor. Onun kimliğinde 'devrimci bir efsane'ye dönüşüyor Machete, tıpkı "Viva Zapata!"da Marlon Brando'nun canlandırdığı Emiliano Zapata gibi...

Yapımın kötü adamları da alabildiğine ilginç... Steven Seagal'ın olanca kasınlılığıyla can verdiği uyuşturucu baronu Torrez, Robert De Niro'nun oyuncululuğunu 'bilinçli olarak' zavallılaştırdığı 'kokuşmuş politikacı' McLaughlin, Don Johnson'ın güneş gözlüklerinin ardından 'pisleştiği' faşist katliamcı Stillman, Jeff Fahey'nin 'asalet' katmaya çalıştığı 'kızına âşık' danışman Booth... Her biri de filmin tamamına yayılan 'bok kokusu'nun müsebbibi oluyor, bir an bile 'iyilik

Alabildiğine eğlenceli bir film olmasına karşın, Robert Rodriguez için ileri doğru atılmış bir adım değil kesinlikle. Filmografisinin 'orta şekerli' ürünlerinden.

kırıntısı' sergilemiyorlar, yani amaca uygun davranıyorlar. Rodriguez'in bu 'kötü adamlar galerisi'nden memnun olduğuyorsa aşık.

Kadınlara gelince, onlar da 'iyi'ye uzanan yolun takipçisi oluyorlar film boyunca. Önce Machete'nin peşine düşen, sonraysa onun neferi haline dönüşen kanun kadını Sartana'da Jessica Alba, göçmenlerin kurtuluşu için bir 'ağ' kuran ve kilit karakterlerden biri olan Luz'da Michelle Rodriguez, babasının şımarık kızyıken hikayenin sonunda aydınlanan April'da Lindsay Lohan, Machete'nin yatağından geçme ortak paydalarının da etkisiyle kahramanımızın hedefine ulaşmasında önemli roller üstleniyorlar. Ziyadesiyle 'kötü'ye meyleden hikayenin 'iyi' tarafını temsil ederek kısmen denge kurmayı da başarıyor bu isimler.

"Machete" ya da uyduruk ismiyle "Ustura",

alabildiğine eğlenceli bir film olmasına karşın, Robert Rodriguez için ileri doğru atılmış bir adım değil kesinlikle. Neredeyse bütçesiz çekilmesine rağmen efsaneleşen "Gitarım Ve Silahım"la (El Mariachi) başlayıp "Günah Şehri" (Sin City) gibi mükemmel bir çizgi roman uyarlamasına kadar giden filmografisinin 'orta şekerli' ürünlerinden biri olarak hatırlanacak bu çalışma. Rodriguez'in, 'sömürü sineması' olarak da hâlâ Tarantino'nun "Ölüm Geçirmez"inin (Death Proof) bir adım gerisinde olduğunu da eklemekten geçmeyelim. Bu tür filmlere biraz ara vermesinde yarar vardır belki de... [2]

Filmde bilinçli olarak yapılmış 'hatalar', ciddiyetsizliği desteklemekle kalmıyor, hikayeyi de 'çorba'ya çeviriyor.

"Ben kötü film izlemem!" diyenlerdenseniz, bu filmin yüzeydeki özensizliğinden de rahatsızlık duyabilirsiniz.

17th International Adana Golden Boll
Film Festival, 20-26 September, 2010 Turkey

17.
ULUSLARARASI
**altın
koza**
FİLM
FESTİVALİ
20 - 26 EYLÜL 2010

PREDATORS

ARNOLD SCHWARZENEGGER'İN ALTIN ÇAĞININ EN BAŞARILI FİLMLERİNDEN biri şüphesiz "Av" (Predator) olmuştur. Bir Schwarzenegger filminden beklenen her şey kristalleşerek kendine yer buluyordu. Tam bir testosteron yağmuruydu film. Her aktör, meşe kalınlığında kollarla iki metrelik silahları kuşanıyor, karikatürleştirdikleri maçoğun dibine vuruyordu. Afili laflar, tek cümlelik 'cool' espriler filmin her repliğine sızılıyordu. Filmdeki tek kadın karakter pasifize edilmiş, dilsiz, korumaya muhtaç bir dişilik sembolü olarak ormandaki kırmızı başlıklı kıza dönüştürülmüştü. Devam filmi ve "Yaratık" (Alien) kırmısı yan ürünler battıkça battı. Fakat yıllar içinde orijinal "Av", hayran kitlesini büyüttü.

Son yılların gözü kör olasıca adeti, Hollywood kalantörlerinin geçmişe dönüp başarılı filmlerin ekmeğini yeniden yemeye çalışması. Bu açıdan "Predators"un ilk filme geri dönüş yapması doğru tercih. Arada çekilen üç filmi es geçerek kökene dönmeye çalışıyor yapıt. "Av"ın başarısı tasdikli formülleri elden geçiriliyor, tazelenmeye çalışılıyor. Gelecekte bir kentte ya da kutuplarda falan değil, yine bir tropik ormandayız. "Av"da olduğu gibi yine eğitilmiş bir asker grubu ve karşılarında değişen rolleriyle av/avcı oyununu oynadıkları Predator'lar var.

"Yaratığın Dönüşü" (Aliens) imasıyla, ilk filmin adına İngilizce çoğul eki ekleniyor. Aynen James Cameron'ın başyapıtındaki gibi anlam ikiye katlanıyor. Orada hem sayıca çoğalan uzaylı yaratıklar hem de gezegeni işgal eden insanlar kastediliyordu. "Predators"un avcılar ise sadece insan avlayan yaratıklar değil. Filmin adı, dünyada insan avlayan paralı askerden, yakuzadan, seri katilden kurulu niş ekibi de kastediliyor.

Snobluk bir tarafa, film iyi başlıyor. Televizyon dizilerinin sinema kültürünün son 10 yılına önemli bir katkısı olan, hikayeye ortasından daldırma tekniğiyle filmin içine çekiliyoruz. Özdeşleşeceğimiz karakterler, gökyüzünden sapır sapır dökülüyor. Nereden geliyorlar, neden paraşütle atılıyorlar, hafızaları niye kayıp, ortak

yanları ne? Biz de, karakterler gibi yanıtları bilmiyoruz. Adeta fıkra gibi; bir Rus, bir Japon, bir Amerikalı, bir Meksikalı bir gün ormana düşüyor.

Bu başlangıçtan, Laurence Fishburne'ün canlandığı Noland karakterinin hikayeden ayrıldığı noktaya kadar "Predators" ilk filmin hayranlarını üzmeyecek, genel olarak bu melez türü sevenleri memnun edecek bir sürükleyicilik ve merak duygusuyla ilerliyor. Lakin "Av"ın inovasyonlarını kâh tekrar ederek kâh yenileyerek kullanan yönetmen, final bölümünde çözülüyor. Klişelere teslim oluyor önce. "Av"da Arnold Schwarzenegger'in Dutch karakterinin yaratıkla giriştiği son mücadele sanki farklı bir aktörle tekrar ediliyor. Yan karakterlerin birer birer öyküden çıkarılması sadece ve sadece büyük düşmanı, sona kalacak güçlü adamla baş başa bırakmak adına uygulamaya konuluyor.

Son sahne gelince Antal, yine âdet olduğu üzere devam filmlerine kapı açıyor. Filmin gerçek anlamda bir finali yok zira. "Predators" bitmiyor. Tek filmde anlatılmayacak bir öykü sunduğundan değil. Sırf seyircinin ilgisini test etmek, eğer fikir tutarsa yeni filmlerle bunu daha çok sağlamak için filmin ucu açık bırakılıyor. Yine bir film, sonunu bize bahşetmeden hikayesini bitirmeye çalışıyor.

"Av"da Schwarzenegger'in eğlenceli (hatta 'geyik') performansının bir yansımasına dönüşmek yerine ciddi, ketum bir başkaraktere can vermeyi tercih eden Adrien Brody, Christian Bale'in Batman'de yaptığı gibi sesini değiştirerek, hırıltılı bir sert erkek sesi ortaya koyarak dikkat dağıtıyor çoğu zaman. İnce bir aktörken kaslanıp aksiyon oyuncusuna dönüşme çabasına anlam vermek de kolay değil. Sert adam rollerine pek gitmiyor zira. Ona bakarken hâlâ "Pianist"teki (The Pianist) Oscarlı performansı ve "Küs Kardeşler Limited Şirketi"nin (The Darjeeling Limited) içli karakterini anımsıyorsunuz. 🎬

👉 Antal iyi bir aksiyon yönetmeni olduğunu ispatlıyor. Üç büyük aksiyon sahnesini de tempoyu bozmadan, tadında bitiriyor.

👉 İlk filmde seyirciyi koltuğa yapıştıran gerilim unsuru es geçilmiş. Predator'ların gizlisi saklısı kalmadığı için sırf aksiyon var burada.

YÖNETMEN Nimród Antal
OYUNCULAR Adrien Brody, Topher Grace, Laurence Fishburne, Danny Trejo, Alice Braga, Oleg Taktarov
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 107 dk.

Nimród Antal, ölmüş seriyi canlandırmak için doğru bir karar alıyor. Başlangıç noktasına, yani ilk filmin koyduğu kurallara geri dönüyor.

南 京 難 民 區
國 際 委 員 會

SON KAHRAMAN

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI, TAM DA 2 EYLÜL 1945 GÜNÜ JAPONYA BAŞBAKANI'NIN, BİR

Amerikan harp gemisinde General

MacArthur'a Japon yönetimini devreden

anlaşmayı imzalamasıyla sona ermişti. 20. yüzyılın ilk yarısında dünyanın gidişatına yön veren, Ankara'da Atatürk'le bile görüşmüşlüğü olan o meşhur 'Makartır', Nazım Hikmet'in "Doğum" adlı şiirinde de anılır: "... Benim oğlan dünyaya geldiği zaman / Çocuklar doğdu Kore'de / Sarı ay çiçeğine benziyorlardı. Makartır kesti onları / Gittiler ana sütüne bile doymadan..."

Savaş 2 Eylül'de bitti demiştik, "Son Kahraman" da, kaderin garip cilvesiyle, 3 Eylül'de vizyona giriyor. Bir yönüyle, orta yaşı geçmiş, imtiyazlı bir şirket yöneticisi olan John Rabe'nin hayatından bir kesit, öte yandan savaş denen cinnetin dehşet verici bir vesikası bu film. İkinci Dünya Savaşı'nı kabaca Nazilerle, Japonya'ya atılan atom bombalarıyla hatırlayanlara, yaşanan insanlık dramını 'mikro'ya inerek veren, soluk soluğa izlenen bir yapıt.

John Rabe, ömrünün çeyrek asrını Çin Halk Cumhuriyeti'nin eski başkenti Nanking'de geçirmiş bir Alman. Buraya Siemens firmasının atanmış mühendis Rabe, ucuz işgücünün de sağladığı avantajla fabrikayı kârlı bir teknolojik yatırıma çevirir. Derken günün birinde Alman devleti Siemens'in Çin'deki işlevini artık tamamladığına karar vererek Rabe'yi görevden alır, yerine Nazi partisinin sağlam neferlerinden Werner Fliess'i gönderir. Rabe, çok sevdiği karısıyla birlikte Almanya'ya dönme hazırlıkları yaparken, Japonya'nın Çin'i işgal etmesi ve herkesi katletmeye başlaması üzerine durum değişir. Yapılacak tek şey güvenli bir tarafsız bölge oluşturarak, Japonların şerrinden olabildiğince insan kurtarmaktır.

1937'nin son aylarında geçen hikayede Rabe, aslında 'zoraki' bir kahraman. Japon saldırısından önce maiyetinde çalışan Çinlilere pek de olumlu bakmayan, onları 'eğitilemez', kalın kafalı insanlar olarak tanımlayan Rabe, belki de uzun yıllar Almanya'dan uzak kalmasının tesiriyle,

Hitler ve partisinin korkunçluğundan haberdar değil. Japonya'nın baş müttefiki Almanya'ya ve Hitler'e sevgisi tamken, bu şer ittifakının ne menem bir şey olduğunu katliam başlayınca fark ediyor. Neyse ki Almanlığı, John Rabe'nin kişiliğini belirleyen birincil etken değil. Saldırıları başlayınca 'insan' yanı ağır basıyor ve ülkesinin de parmağının olduğu bu kanlı işgale karşı, bir avuç hümanistle direnişe geçiyor. Amaç, kurtarabildikleri kadar Çinli'yi ölümden korumak. Bu sayı bir süre sonra 200.000'e çıkarken, Japonların sınır tanımayan azgın saldırıları, sonunda hepsini ölümle burun buruna getiriyor.

Daha asıl savaş başlamadan, dünyadaki egemen milletlerin gözü dönmüş şekilde başka ülkelere saldırdıklarını belgeleyen "Son Kahraman", 1945'te atom bombası atılan Japonya'nın, asla ve kat'a onaylanmayacak bu korkunç cezaya neden maruz kaldığının da ipuçlarını veriyor sanki. Öte yandan Rabe'nin tüm ümitlerin tükendiği noktada Hitler'e telgraf çekerek 'insani' yardım talebinde bulunması ve cevap alamaması da Nazi partisine karşı fikirlerindeki değişikliğin başlıca sebebi.

Daha önce iki uzun metraje imza atan Florian Gallenberger, üçüncü filminde artık yetkin bir sinema diline sahip olduğunu gösterirken, Hollywood'a da göz kırpmıyor. Zira hem prodüksiyonun zenginliği, hem anlatım dili bir Alman filminden ziyade Hollywood yapımlarını andırıyor.

Ana rollerden birini üstlenen Steve Buscemi filmin uluslararası pazardaki şansını artırırken, her zamanki rahat ve 'usta' oyunculuklarından birini armağan ediyor sevenlerine. 1980'lerden bu yana Alman sinemasının büyük aktörleri arasında yer alan Ulrich Tukur; Rabe rolünde yücelirken, tüm ekip, özellikle bizim sinemacılara 'dönem filmi nasıl çekilir' dersi veriyor, en sağlamından.

Ömrünün son yıllarını vatanında bir kenara itilmiş ve yoksulluk içinde geçiren John Rabe'yi tanımak için müthiş bir fırsat.

Tek bir karakter hariç filmdeki Japonlar o kadar olumsuz resmedilmiş ki, bu önemli filmin Japonya'da gösterilmesi çok zor.

ORJİNAL ADI John Rabe

YÖNETMEN Florian Gallenberger

OYUNCULAR Ulrich Tukur,

Daniel Brühl, Steve Buscemi,

Anne Consigny, Dagmar Manzel

YAPIM 2009 Fransa-Çin-Almanya

SÜRE 134 dk.

Konusuyla "Schindler'in Listesi"ni akla getiren, dört dörtlük bir gerçek öykü. 2. Dünya Savaşı öncesi Japonların Çin'e zulmü öyle böyle değil.

ÇILGIN HIRSIZ

ORJİNAL ADI Despicable Me
YÖNETMEN Pierre Coffin, Chris Renaud
SESLENDİRENLER Steve Carell,
 Jason Segel, Russell Brand,
 Julie Andrews, Will Arnett
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 95 dk.

Tamam bir
 "Oyuncak Hikayesi 3"
 değil ama çok eğlenceli
 ve çok sevimli bir
 animasyon.

KUŞKUSUZ "ÇILGIN HIRSIZ" PIXAR ANİMASYONLARINI HATIRLATAN AMA Pixar yapımı olmayan ilk büyük animasyon değil. Ama "Çılgın Hırsız" Pixar-dışı animasyonlar içinde en eğlencelilerden biri... Çünkü animasyon sinemasının Pixar dinamiklerini doğru çözümleyip, kattığı espritüellikle de eğlenceli bir yapı oluşturuyor. Öncelikle teması sağlam... 'Her kötülüğün içinde bir iyilik merkezinin de olabileceği ve onun bu yönünü harekete geçiren durumla karşılaşması' nı konu alan, 'senaryosu iyi yazılmış' her animasyon çalışır. Nitekim filmimizin kötüsü Gru, dünyanın 'taşınamaz varlıkları' nı (mesela Piramitler!) çalan, bencil, acımasız ve zekasını kötülüğe çalıştıran bir çılgın profesör parodisi... Herhangi bir insancıl tavra sahip değil. Kendisinin tüm ayak işlerini yapan ve birbirlerinden klonlanmış küçük yaratıklar, hırsızlıklarında kullandığı teknolojik ürünleri kendisine sağlayan yardımcısı ve son derece huysuz annesiyle kurduğu kötülük dünyasında iyiliğe pek yer yok.

Nitekim bu sefer de 'Ay' ı çalmak istiyor! Ancak ciddi bir rakibi var: En az onun kadar dişli bir hırsız olan Vector...

Biraz "İnanılmaz Aile" (The Incredibles) teknolojisi ve retro tadı, biraz "Willy Wonka" çocuksuluğu ve masalsılığı, biraz "Canavarlar Yaratıklara Karşı" (Monsters Vs. Aliens) eğlencesi ve çocuklar sayesinde yumuşayan bir taş yüreğin hikayesi... Ancak Disney'in "Bolt" unda olduğu gibi yetişkinleri de içine alan bir espri dağarcığı var filmin. Buna bir de Gru'ya sesini veren 2000'lerin en iyi komedi aktörlerinden Steve Carell'in müthiş 'Amerikan Rusçası' dublajını ekleyin!

Hem çocuklara hem de büyüklere hitap eden espri anlayışı, parlak 3D teknolojisi, hareketli olay örgüsü ile yüzde yüz eğlence veren bir animasyon bu. Ama "Oyuncak Hikayesi 3" de beklemeyin! 📺

👍 Ufak yeşil yaratıklar, "The Minion" lar fazlasıyla sempatikler ve işlevsellikleriyle eğlenceye eğlence katıyorlar.

👍 Filmin Türkçe dublajında Gru'yu seslendiren Ata Demirer, en iyi yaptığı şiveyi, Trakya şivesini kullanıyor büyük ölçüde.

ADI AŞK BU EZİYETİN

YÖNETMENLER Suat Oktay Şenocak

OYUNCULAR Yusuf Günay Güney,

Altuğ Görgü, Murat Liman,

Arzu Tan Bayraktutan

YAPIM 2010 Türkiye

SÜRE 95 dk.

TÜRKİYE'DE FUTBOL GÜNLÜK HAYATIN AYRILMAZ BİR PARÇASI. BİR TAKIMI HER şeye rağmen sevmenin, yağmur çamur demeden en uzak deplasmana bile gitmeyi göze almanın, futbol uğruna sevdiklerini mağdur etmenin sosyolojik, psikolojik ve politik birçok açıklaması olmalı. Ama bu hafta 'tarafat' olgusuna sinemasal açıdan bakan bir film var karşımızda.

Murat Şeker'in "Aşk Tutulması" isimli filmini ve Okan Altıparmak'ın "Takım Böyle Tutulur" belgeselini bir yana koyarsak, Türkiye'de 'tarafat' olma hallerine, hatta daha da ileri giderek 'holiganlık' durumuna içeriden bakış atmaya çalışan ilk film Suat Oktay Şenocak'ın "Adı Aşk Bu Eziyetin"i oldu.

Bir cümle ile özetlersek: Suat Oktay Şenocak, iyi bir konuya ve bu konuyu işleyecek malzemeye sahipken 'yönetmenlik' sıkıntıları nedeniyle bu fırsatı tepiyor. İyi bir konuyu ele alıyor çünkü, futbol sıradan insanlar için 'tarafatlık' kavramı etrafında ne kadar günlük hayatın bir parçası haline

geliyorsa, holiganlık da bu hayata o kadar uzak...

Bir takımı, bütün hayatını onun etrafında örecektir seven birisinin dünyasına yolculuk müthiş olanaklar sunuyor aslında. Filmin kahramanı Metin'in dünyası da bu yolculuk için son derece olanaklı. Yaşlı babası, karısı ve çocuğuyla yaşayan kahramanımızın Bursaspor ile örülü dünyasına biraz daldığımızda 'göçmenlik' halinin yarattığı eksiklik duygusu, aile sorunları, büyük bir kaybın yarattığı boşluk ile karşılaşırız. Ama maalesef Metin'in tarafat olmaktan çıkıp 'holigan' olmaya giden yolculuğunun altında yatan 'aidiyet duygusu' ihtiyacını fark etmek için film dışındaki disiplinlerden destek almamız gerekiyor.

Ama yine de filmin söylediği önemli bir şey var: "Futbol 90 dakikadır, ama hayat 90 dakikadan sonra başlar." 📺

👉 Filmdeki "Hayatımız kötü bir film gibi. Yönetmeni kötü, Spielberg bile gelse kurtaramaz" sözü yönetmenin samimiyetini gösteriyor.

👉 Bursaspor'a gönül veren, futbolumuzda özel yeri olan taraftarların olası potansiyelinin perdeye yeterince yansıdığını söylemek güç.

Futbol ile yatıp
kalkılan Türkiye'de
ilk kez bir film
holiganların dünyasını
perdeye taşıyor.

SENİ UZAKTAN SEVMEK

ORJİNAL ADI Going The Distance

YÖNETMEN Nanette Burstein

OYUNCULAR Drew Barrymore,

Justing Long, Christina Applegate

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 109 dk.

Sündüre sündüre uzun
metraja dönüşmüş,
aslında kısa film bile
çıkmayacak bir
senaryo...

GÜNEŞ ALTINDA HAKKINDA
SÖYLENMEYİP SÖZ, BAŞVURULMADIK
klişe bırakılmamış bir janr varsa, bu
ancak romantik komedi olur. Şahane
Türkçe adıyla "Seni Uzaktan Sevmek" ise, bunun
son delili.

New York'ta bir gazetede staj yapan Erin ile
birkaç hafta önce vizyona giren "Zorlu Görev"deki
(Get Him To The Greek) kahramanımızın
meslektaşısı, bir müzik şirketinde menajerlikle
meşgul Garrett bir gece barda bir 'atari' nin
başında tanışır, aşık olurlar. Lakin stajı bitince
Erin, San Francisco'ya dönmek zorundadır.
İlişkinin adını baştan böyle koyarlar. Ne var ki,
ayrılık vakti gelip çatınca birbirlerini bırakamaz,
ilişkilerini 'uzaktan' sürdürmeye karar verirler.

Filmin sorunları saymakla bitmez ama
başlıcalarına gireceksek, lafı önce Drew
Barrymore'dan açmak gerek.

Tüm sevimliliği bir yana, Barrymore'un
filmografisine bakınca insana daral geliyor: Bu
kadar aşk meşkle haşır neşir, komedinin sınırlarını

bu kadar ender terkeden bir başka aktris daha
bulmak güç. Adeta bir janr fakiri Barrymore'un
filmografisi. İlk filmi "E.T." olan bir aktrisin
kariyerinde bilimkurgular bir elin parmaklarını
aşmıyorsa, orada bir sorun olsa gerek. Maalesef
bu haliyle de artık romantik komedi sınırlarındaki
tüm cazibesini eskitmiş durumda. Her filmde
partnerleri tazeleniyor, kendisi sabit. Hatta
Hollywood'da yaşı yaşına, boyu boyuna uygun
jönler tükendi; öylesine tükendi ki, artık Justin
Long gibi kendisinden yaşça küçük ve daha
'isimsiz' isimlerle eşleştiriliyor.

Film ayrıca bir senaryonun sürdürülmesine en
iyi örnek. Tamam, bir ilişkiyi uzaktan sürdürmek
zor olmasına zor da, böyle bir filme de "Seni
uzaktan izlemek aşkların en güzeli" diye haykırısı
geliyor insanın! 📺

Filmin kapanış karesine tekabül eden "Maya, heykel!" esprisi bu
berbat filmin yaratıcılarının akıl edemeyeceği kadar zekice!

Garrett'in kankaları Dan ve Box'ta Charlie Day ve Jason Sudeikis
ikilisi elbirliğiyle felaket bir 'kimya'ya imza atıyorlar!

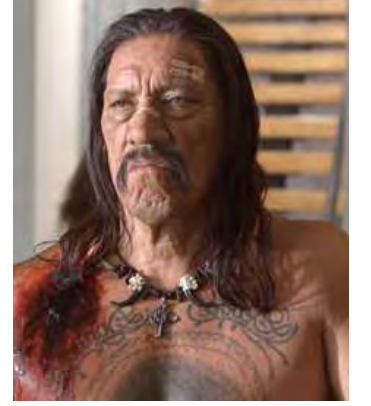
ÇİLGİN HIRSIZ

PREDATORS

SENİ UZAKTAN SEVMEK

USTURA

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ADI AŞK BU EZİYETİN						★★	★
ÇİLGİN HIRSIZ					★★★★	★★★★	
PREDATORS				★★★		★★	★★
SENİ UZAKTAN SEVMEK						★★	★★
SON KAHRAMAN						★★	
USTURA		★★★				★★★★	★★★★
A-TAKIMI		★★		★★★	★		★★
AJAN SALT		★★★		★★★	★★	★★	★★★★
ANNELER VE KIZLARI					★★★★		★★★★
ARABİSTAN					★★	★	
BAŞLANGIÇ	★★★★	☆☆☆☆☆	★★★	★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★
BÜYÜKLER				★★	★★★★	★★	★
CEHENNEM MELEKLERİ		★			★	★	★★
CİDDİ BİR ADAM	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
DİRİLİŞ				★★★	★★	★★	
KARATE KID			★★★			★★★★	
ÖLÜMSÜZ		★★			★★	★★	
PİRANA						★★	★★
SON HAVA BÜKÜCÜ		★★	★	★★	★★★★		
VAHŞET SAPAĞI						★	
YEPYENİ BİR HAYAT			★★★			★★★★	
ZORLU GÖREV					★★★★	★★★★	★★★★
KARATE KID (1984)	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★		★★★★
KARATE KID 2	★★	★	★★		★★		★★★★
KARATE KID 3	★★	★	★★		★		

ALAIN CORNEAU: KADERLE HESAPLAŞMASINI TAMAMLADI

"Dünyanın Tüm Sabahları", "Silahların Seçimi", "Saganne Kalesi", "Hint Noktürnü", "İkinci Nefes" gibi ülkemizde de çok sevilen filmlerin yönetmeni Alain Corneau, 29 Ağustos'ta 67 yaşında hayata veda etti.

DAHA GEÇEN HAFTA TRENDEKİ YABANCI'DA 74 YAŞINDAKİ VÁCLAV HAVEL'İN İLK FİLMİNİ ÇEKMESİ ÜZERİNE BİR ŞEYLER yazdıktan sonra, 1 Eylül sabahı gazetelere göz gezdirirken Alain Corneau'nun 67 yaşında ölüm haberini okumak, gerçekten küçük çaplı bir şok oldu benim için. Doğrusunu söylemem gerekirse Corneau, kelimenin her anlamıyla bana 'ölümsüz' müş gibi gelen sinemacılar arasında biriydi. Bu nedenle, bu ani ölüm karşısında gerçekten çok şaşırdım.

'En sevdiğim yönetmen' miydi Corneau... Buna 'biriciklik' anlamında çok rahatlıkla 'evet' diyemem ama en sevdiğim, şimdiye dek gördüğüm en iyi filmin, yani "Dünyanın Tüm Sabahları"nın (Tous Les Matins Du Monde) yönetmeni olduğunu söyleyebilirim. Yaklaşık üç ay önce, Arka Pencere'nin 21-27 Mayıs 2010 tarihli 30. sayısında AŞKTAN DA ÜSTÜN sayfalarında yazmıştım "Dünyanın Tüm Sabahları"nı. Üç ay önce büyük hayranlıkla söz ettiğim sinemacı artık yok...

Pascal Quignard'ın 85 sayfalık enfes romanını, 1993'te Sevim Akten'in çevirisiyle Can Yayınları'ndan çıktığında okudum. Sainte Colombe'un "Sizin sarayınız bir kulübeden daha küçük, oradaki kuru kalabalık, bir kişiden daha azdır benim gözümde... Yüce kralımıza teşekkür ediniz. Ben onun bana teklif ettiği altınların yerine ellerimin üstünde batan güneşin ışığını tercih ederim. Bukleli perukalarınızı değil, kendi çuha giysilerimi tercih ederim. Kralın kemanlarının yerine kendi tavuklarını, sizlere kendi domuzlarını tercih ederim" diyen sesini ise, romanı elime almadan iki yıl önce Corneau sayesinde duymuştum. Jordi Savall'ın o unutulmaz müzik çalışmasını da... Film ile roman arasındaki en büyük fark da buydu zaten: Müzik!

Kendisi de gençlik yıllarından başlayarak yoğun bir müzik-caz havası solumuş olan Alain Corneau, 2002 Aralık ayında Sinema-Tarih Buluşması'nın konuğu olarak

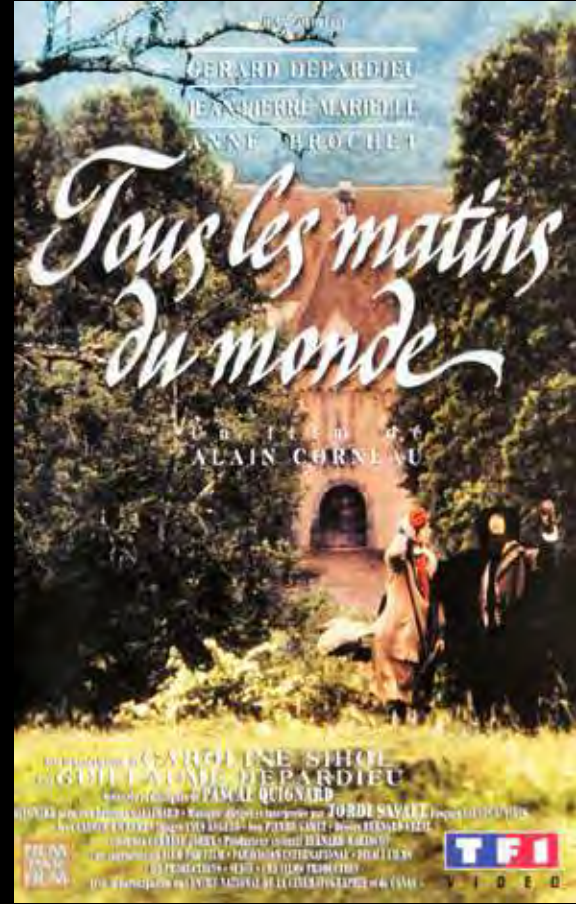
İstanbul'a geldiğinde, Murat Özer'le bir söyleşi yapmış ve şöyle demişti: "Şimdiye kadar hiçbir senaryoyu, müziğinin ne olacağını bilmeden bitirmedim. Ya var olan müzikleri kullanıyorum ya da orijinal müzik yaptırıyorum; öyle olduğu zaman da film başlamadan önce müzisyenlere bir kısmını yaptırıyorum (...) Montaj yaparken, müziğe göre yapıyorum. Benim için imkansız bir şey müziksiz montaj yapmak. Çünkü o zaman her şey farklı oluyor. Bu yüzden de hayatımda bir kere müzikle ilgili bir film yaptım: 'Dünyanın Tüm Sabahları'. Mecburdum..." (Radikal, 18 Aralık 2002)

Özer'in, "O da bir başyapıt oldu..." demesi üzerine de şöyle söylüyordu usta yönetmen: "Müzik sayesinde."

Anlayacağınız, tıpkı Saint Colombe gibi Corneau da müziğin anlamını, yaşamdaki yerini çok iyi kavramıştı...

Müzikle dolu gençlik yıllarından sonra IDHEC'e giren, okul sonrası gene müzikle uğraşıp ABD'ye giden Corneau, dönüşte "Ustam" diyeceği Costa-Gavras'a asistanlık yaptı ve 1973'te ilk filmini çekti. 1975 tarihli, Amerikan polisiye sinemasından derin izler taşıyan "Polis Piton 357" (Police Python 357) 'çocukluk dekoruna dönüş' yapan Corneau, tüm filmlerinde işleyeceği psikolojik temayı, yani 'çatışma ve kader'i belirginleştirdi. Sinemada kendisini ilgilendiren şeyin, karakterlerin, kaderleri içinde kimlik savaşı vermeleri olduğunu vurgulayan Alain Corneau, "Tehdit" (La Menace, 1977), "Silahların Seçimi" (Le Choix Des Armes, 1981), "Saganne Kalesi" (Fort Saganne, 1983), "Piç Kurusu" (Le Môme, 1986), "Erkek Doktoru" (Medecin Des Hommes, 1987), "Hint Noktürnü" (Nocturne Indien, 1988) gibi çalışmalarında da 'kader' temasıyla hesaplaşmayı sürdürdü.

İlk kez komediye dendiği, sömürgecilik karşıtı "Pasifik Prensi" (Le Prince Du Pacifique, 2000); ülkemizde de küçük çaplı bir hayran kitlesi edinmiş durumdaki Fransız yazar Amelie Nothomb'tan

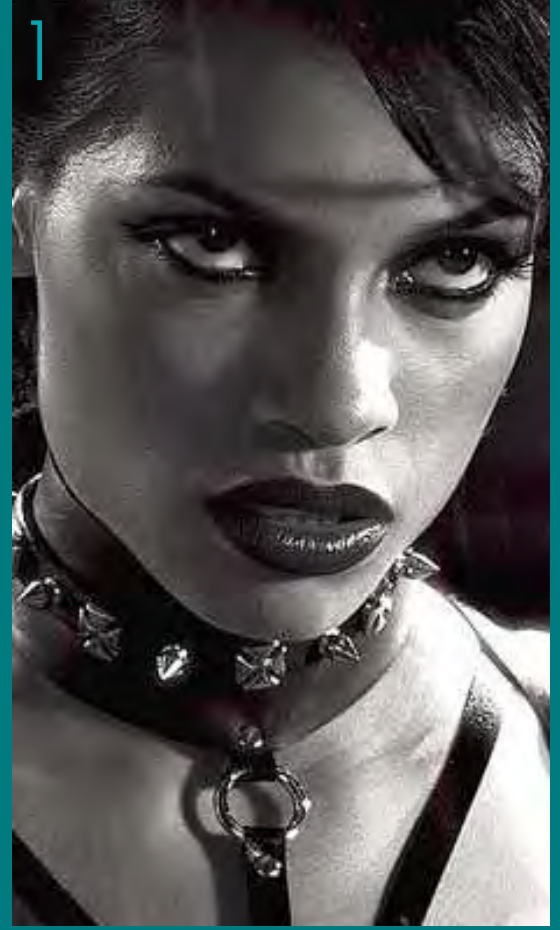

uyarladığı "Şaşkın Ve Ürkek" (Stupeur Et Tremblements, 2003); klasik Fransız polisiyelerinin klişelerini günümüzün sinema teknolojisiyle harmanlayarak etkileyici bir bireşiğe ulaştığı "İkinci Nefes" (Le Deuxieme Souffle, 2007) gibi filmleriyle 'Fransız zarafeti'ni beyazperdeye taşıyan Corneau, pek çok sinemaseverin kulağına küpe olması gereken şu sözleri de etmiş adamdı: "Fransızlar, 'Amerikan sineması kötüdür' diyorlar. Düşmanımız filmler değil; düşmanımız politik ve ekonomik Amerikan hegemonyası."

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! **TI**

EN UZAK DURULMASI GEREKEN 11 RODRIGUEZ KARAKTERİ

Gitar çantasından palaya, bacağa takılı taramalıdan vampir dişlere kadar türlü ölümcül silahla kötüler, Robert Rodriguez sinemasının alametifarikaları... İşte bunların onlarcası içinden derlediğimiz en uzak durulması gereken, en belalı 11...

A KSIYON FİLMLERİNİN DEĞİŞMEZ FORMÜLÜNE GÖRE, İYİLERLE KÖTÜLER HEP SAVAŞIR. YAKLAŞIK İKİ SAAT BOYUNCA

ellerinden gelen her şeyi yaparak, çarpışır. Rodriguez'in filmlerinde ise bu durum tıpkı çizgi filmlerdeki gibi on kat abartılır. İnsanlar havada uçarken ölür, kanlar fıskiye gibi fışkırır, arabalar oyuncak misali parçalanır... Küçük bir patlamayla sanki bir benzin istasyonu havaya uçmuş gibi kıpkırmızı alevler kaplar tüm perdeyi. İşin eğlencesi tam da buradadır aslında. Tıpkı kendisiyle aynı yıl, 1992'de ilk filmini yöneten kadim dostu Quentin Tarantino gibi, çok iyi hakim olduğu sinemayı pür eğlence olarak gören Robert Rodriguez, bu hafta hem yeni yönettiği filmi "Ustura"yla (Machete), hem de senaryosunu yazdığı "Predators"la sinemalarımızı şenlendiriyor.

1 GAIL/ROSARIO DAWSON (GÜNAH ŞEHİRİ/SIN CITY, 2005)

Rodriguez'in her filmini sevdik ama "Günah Şehri"nin yeri ayrı. Şimdiden onun başyapıtı desek yanlışmış olmayız. Frank Miller'in çizgi romanının görselliğine sadık kalınarak çekilen bu uyarlama, karanlık Basın Şehri'nde yaşananları anlatıyordu. İyilerin de rahatça silaha davrandığı bu şehirde, sanırım en çok Rosario Dawson'a ayılıp bayıldık. Bar dansçısı Jessica Alba'yla beraber filmin nefes kesen iki güzelinden biriydi ama onun kadar munis değil. Fahişelerin patronluğunu yapan Gail, aynı zamanda acımasız bir savaşçı. Vaktiyle polisle anlaşmış ve kendi bölgesinin asayişini kendi sağlıyor. Onunla şöyle tatlı dakikalar geçireceğiniz bir gece hayal ediyorsanız aman dikkat, zira beraberindeki kadın savaşçılar da silahlı ve mafyaya kafa tutacak kadar haşınlar.

2 MACHETE/DANNY TREJO (USTURA/MACHETE, 2010)

Aslında 'Pala' anlamına gelen "Grindhouse" projesiyle beraber gelen sahte fragmanda değil, 2001 yılındaki "008 Çılgın Çocuklar" (Spy Kids) filminde tanındık. Filmdeki iki çocuğun amcası ve filmin 'baba'sı Antonio Banderas'ın eskiden federal ajan olan ağabeyiydi. Rodriguez yıllardır Danny Trejo'yu o kadar çok 'yeni Charles Bronson' yapmak istiyordu ki, hemen her filminde ona önemli roller vererek "Ustura"ya adım adım yol açtı. Machete, filmde bir senatöre suikast için kiralanıp kandırılıyor, vuruluyor ve intikam almaya girişiyor. Aman karşısına çıkmayın, elindeki pala her türlü silahtan beter. Ne demişler; 'Machete'yi kötü adamı öldürmesi için kiralityorsanız, o kötünün kendiniz olmadığından emin olun!

2

3

4

5

3 EL MARIACHI/CARLOS GALLARDO (GİTARIM VE SİLAHIM/EL MARIACHI, 1992)

İşte Rodriguez efsanesini yaratan film. Sadece 7 bin dolara mal olduğu açıklandıktan sonra daha da merak uyandıran, sırf ABD’de 2 milyon dolar civarında gişe yapan bu dahiyane film, Rodriguez’e de yeni projeleri için tüm kapıları açtı. Gitarıyla şarkı söyleyen yerel müzisyen anlamına gelen “El Mariachi”, bir cinayete istemeden dahil olan Carlos Gallardo’nun peşindeki kötü adamlardan kaçışını ve gitar kılıfında sakladığı silahıyla çok geçmeden bir ölüm makinesine dönüşmesini anlatıyordu. Öykü büyük bütçeyle ve Antonio Banderas’ın başrolüyle “Desperado” olarak yeniden çekildi, ardından “Bir Zamanlar Meksika’da” adlı devamı geldi. Siz siz olun, bir mariachi’den gitar tıngırdatmasını istemeyin...

4 RICHARD GECKO/QUENTIN TARANTINO (GÜNBATIMINDAN ŞAFAĞA/FROM DUSK TILL DAWN, 1996)

Bir filmin ilk yarısı başka, ikinci yarısı bambaşka bir türe ait olabilir mi? Reji koltuğunda Rodriguez varsa, olur. Filmimiz bir markette, nefes kesen bir sahneyle açılır. Banka soyguncusu iki azılı kardeş, Seth ve Richard Gecko, girdikleri dükkanda bir baba ve iki çocuğunu rehin alırlar. Onlara ait karavanla Meksika’ya kaçacaklardır ancak sınırda kanlı bir sürprizle karşılaşırlar. Clooney’nin ağabey Gecko’yu, Tarantino’nunsa kardeş Richard’ı canlandırdığı film iki saat boyunca seyirciye nefes aldırılmaz, şiddet gitgide artar. Burada en dikkat edilmesi gereken kişiye küçük kardeş Richard’dır. Tarantino, fetişten tecavüze türlü cinsel saplantıları olan arıza Richard’ı hafızalarımıza adeta kazır.

5 CHERRY DARLING/ROSE MCGOWAN (DEHŞET GEZEĞENİ/PLANET TERROR, 2007)

1970’lerde ‘2 Film Birden’ gösteren sinemalara saygı duruşunda bulunan Rodriguez ve Tarantino imzalı “Grindhouse” projesinin ‘korku filmi’ ayağını teşkil eden “Dehşet Gezegeni”, neredeyse tüm karakterlerinden uzak durmayı gerektiren bir yapıdaydı. Karısını öldürmeyi planlayan doktoru, zombi askerleri, et sosuna kan karıştırmayı düşünen restoran işletmecisiyle yeterince zorluyordu seyirciyi. Ama bize kalırsa en çok uzak durmanız gereken kişi, afişi görenleri bile yerine mıhlayan Cherry Darling’di. Güzel bacaklı bir striptizciyken, zombilerin saldırısı sırasında tek bacağı koparılan Cherry, sevgilisinin icadı olan taramalıyı hem bacak hem de silah yerine kullandı. Uzak dursanız iyi edersiniz...

6 MISS ELIZABETH BURKE/FAMKE JANSSEN (FAKÜLTE/THE FACULTY, 1998)

Vaktiyle ülkemizde ayaklanan hemşireleri, tellakları hatırlarsak, Türk filmi olsa kesinlikle öğretmenlerin protesto etmeye kalkışacağı türden çılgın bir korku denemesi. Öyle bir okuldayız ki, öğretmenler şiddet kullanma açısından tamamen kontrolden çıkmış durumdalar. Öğrencisine kalem saplayan, kafa kol koparan bu öğretmenlerin neden böyle davrandıklarını filmi izleyenler biliyor. Henüz görmemiş olan varsa, söylemeyelim tadı kaçmasın. Okulların açılmasına az bir zaman kala, öğrencileri bir tek Miss Elizabeth Burke için uyaralım. Seksapeliyle baş döndüren, tüm hocalar arasında da en makulü gözükken Miss Burke, çok geçmeden öyle bir hale bürünüyor ki, dersine çalışmadan sınıfa gelmek düşünülemez!

7 FEGAN FLOOP/ALAN CUMMING (008 ÇILGIN ÇOCUKLAR/ SPY KIDS, 2001)

Çocuğunuzu TV karşısına oturtuyorsunuz, güven içerisinde en sevdiği programı izliyor. Ama ya sevimli sunucu, aslında çocukların robot kopyasını yapıp dünyayı ele geçirmeye çalışan bir çılgınsa? Yetişkinlere yönelik filmlerinde şiddet ve seksi delice kullanan Rodriguez, çocuklara film çektiğinde onların dünyasına da hakim olduğunu kanıtıyor. Yakında 4. filme tamamlanacak olan "Spy Kids" serisinin ilk filminde eski casus bir anne-babanın, Fegan Floop tarafından kaçırılmasını, çocuklarının da onları kurtarmak için casusluğa soyunmasını izledik. Robot çocukların yanı sıra robot Parmak Adamlar da üreten bu çılgın, her ne kadar sonunda iyilerin tarafında yer alsada, film boyunca yaptığı acayipliklerle herkesi korkuttu.

8 JACKIE BOY/BENICIO DEL TORO (GÜNAH ŞEHİRİ/SIN CITY, 2005)

Sert bakışları, her an parlayıverecekmiş gibi asabi duruşuyla, "Günah Şehri"nin en tekinsiz sakini Jackie Boy. Üstelik bir aynasız. Ama tahmin edeceğiniz gibi kötü bir polis; dahası onların lideri. En büyük aşkı kim dersiniz? Kapağımızı ve bu listenin ilk sırasını süsleyen Gail, yani Rosario Dawson tabi ki. Gail'in liderliğinde örgütlenen fahişelere destek çıkan, şehri çevreleyen batağın içinde gururla yerini alan ve yaşanan yozlaşmadan utanmazca nemalanan, tüm fenalıkların babası bir polis Jackie Boy. Yaratıcısı Frank Miller'in dahi 'mükemmel kötü karakter' olarak tanımladığı Jackie Boy, sosyopat kişiliğinin de verdiği gazla önüne geleni öldürmekten çekinmeyen, karşısına kolay kolay çıkmak istemeyeceğiniz türden hasta bir ruh.

9

10

11

9 BUCHO/JOAQUIM DE ALMEIDA (DESPERADO, 1995)

"Desperado"nın en korkulisi karakteri gerçi Antonio Banderas'ın canlandığı meşhur 'mariachi' ama onu iyilerin tarafında düşünerek, baş kötüyü ele alalım, yani Bucho'yu... Uyuşturucu ağının başındaki Bucho, gitar kılıfında silahlarıyla gezen mariachi'nin hedefi. Müzisyenimiz haksız da sayılmaz, zira Bucho en hasından paranın şımarttığı bir psikopat. Emrinde çalışan adamlarını hedef tahtası olarak kullanmayı zevk edinmiş, istediği kadınla yatıp kalkan biri. Erkeklik, onun adeta var olma sebebi. Öyle ki, dalgın bir halde ölümcül meseleleri düşünürken, ereksiyonunda azalma olmuyor, kucağındaki kadın onunla ilişkiye girebiliyor. Tavsiyemiz, ne ondan iş isteyin ne de Salma Hayek'in yaptığı gibi kendinize bir kitapçı dükkanı açtırın. Sonu pek iyi gelmiyor çünkü.

10 WRAY/FREDDY RODRIGUEZ (DEHŞET GEZEGENİ/ PLANET TERROR, 2007)

Zombilerin cirrit attığı "Dehşet Gezegeni"nde onları yok etmek için uğraşan bir tek, bacağı silahlı Cherry Darling değildi elbette. Cherry'ye ezelden beri aşık olan ama bir yanlış anlama sonucu ayrıldığı yakışıklı Wray de, kanının son damlasına kadar zombilerle savaştı. Filmin önemli bir bölümünde kanun adamları tarafından tutuklanmış olarak gezen, eline silah verilmemesi konusunda herkesin birbirini uyardığı Wray, aslında tıpkı Vahşi Batı'nın hızlı silahşorları gibi bir ustaydı. Zombiler film boyunca ondan az çekmedi, pek çoğunun ölümü onun elinden oldu ama zombi olmasanız bile yine de dikkat edin, sinirli bir anında siz daha horozu göremeden kurşunlar beyninizde ötüyor olabilir.

11 SATANICO PANDEMONIUM/ SALMA HAYEK (GÜNBATIMINDAN ŞAFAĞA/ FROM DUSK TILL DAWN, 1996)

Muhtemelen yalnızca bu filmin değil, sinema tarihinin en seksi ama aynı zamanda en ölümcül kadınlarından biri. Bir baba ve iki çocuğunu karavanlarıyla rehin alan Gecko kardeşler, geldikleri Meksika sınırında bir bara giriyorlar. Ama ne bar! Burada içki yerine, su gibi kan akıyor desek yeridir. Gelelim Satanico Pandemonium'a, yani Salma Hayek'e... Böyle bir afet sizin de masanızda erotik şekilde dans etse, şuracıkta öleyim dersiniz içinizden. Ama merak etmeyin, Satanico arzunuzunu hemen yerine getirmeye hazır. Çünkü kendisi kana susamış bir vampir ve gerçek yüzünü ne siz sorun, ne de biz söyleyelim. Bir içki daha ısmarlamadan önce iyice düşünün deriz.

JAWS

Şaşırtıcı başarısıyla üç devam filmine ve "Katil Balina Orca"dan "Mavi Korku"ya (Deep Blue Sea) sayısız intihal ve esinlenmeye konu olan "Jaws", geçen bunca zamana rağmen aşılamıyor; kendi türünde bir numara olmayı sürdürüyor. İşte saf sinemanın dillere destan timsali...

SİNEMA BİR ANLATI SANATI. ONU SÖZ GELİMİ ROMANDAN AYIRAN BİR ŞEY VARSA, O DA HİKAYESİNİ GÖRSEL OLARAK ANLATABİLMESİ.

Cümlelerini, pasajlarını görsel olarak kurabilmesi. Steven Spielberg "Jaws"la bunun en doğru, bir o kadar da güzel örneklerinden birini veriyor. Sinemayı diğer sanatlardan ayıran, onu ayrıcalıklı kılan görsel ve işitsel anlatım olanaklarının sınırlarını zorluyor. Tanrı vergisi yeteneğiyle küçük bir çıkış noktasından, büyük bir sanat yapıtına ulaşıyor.

"Jaws"ın sektörel anlamda iki hayati başarısı var altı çizilmesi gereken. İlki, iki yıl sonra gösterime girecek "Yıldız Savaşları"na kadar tüm zamanların en çok gelir getiren filmi olması. İkincisi de bugün artık Hollywood'u ayakta tutan en önemli unsur diyebileceğimiz 'blockbuster' kültürünün fitilini ateşlemesi. İlk büyük yaz 'hit'i Spielberg'ün şaheseri. Yönetmenini kesin bir şekilde bundan böyle istediğini yapabileceği A kategorisine taşımış olması da cabası...

'Küçük bir çıkış noktası' ifadesi aldatmasın. Bütün bütüne filmin çekildiği tarihte (1975) endüstrinin sahip olduğu kısıtlı teknolojiye ve yapıma değgin 'alçak gönüllü' beklentilere mal ederek söylüyoruz bunu. Yoksa "Jaws", düz metin olarak da son derece etkileyici bir romandan uyarlanıyor. Tüm zamanların en çok satan ilk roman'ından. Romanın yazarı Peter Benchley'nin Carl Gottlieb'le ortaklaşa uyarladığı senaryo, ana hikayeyi üçe bölüyor. 'Büyük Beyaz' olarak da bilinen bir tür köpek balığının masum insanlara karşı girdiği bir dizi amansız saldırı, turizmle ayakta duran tatil beldesinin önde gelenlerinin saldırılar karşısındaki rijit tavrı ve üç adamın kendi hayatlarını riske atarak

canavara karşı verdikleri destansı savaş.

Popüler sinemanın tartışmasız ilahı Spielberg'ün bu basit olay örgüsüne yaklaşımlı göz kamaştırıcı. Yönetmenlik hünerlerini peyderpey sergileyeceği büyüleyici bir görsel anlatımın ve seyirciyi avcunun içine alacağı bir sinemasal ritmin çok ötesinde şeyler var izini sürdüğü. Bir kere bu tür filmlerde görmeye alışık olmadığımız nispette iyi çalışılmış, derinlikli, gerçekçi karakterler sunuyor bize. Her biriyle ayrı ayrı özdeşleşme imkanı bulunan bu kanlı canlı karakterler, dramatik etkiyi 'dramatik' bir biçimde yukarı çekiyor. Sonra sinemada gerilim denince akla gelen ilk isim olan Alfred Hitchcock'un meşhur 'bomba teorisi'yle çerçevesini çizdiği 'suspense' duygusunun bir benzerini üretiyor. Hatırlarsak... İki kişinin etrafında konuştuğu bir masanın altında, varlığından haberdar olmadığımız bir bombanın ansızın patlaması birkaç saniyelik bir şok yaşatacakken, baştan beri orada olduğunu bildiğimiz lakin bir türlü patlamayan bir bomba dakikalarca süren bir endişeye neden olur! Spielberg de, filmin asıl kahramanı olan köpek balığını göstererek, gözümüze sokarak değil, kadrının hemen dışında, aportta bekleterek korkutuyor. Canavarı ilk bir saat göstermeyerek sinir sistemimizi iki paralık ediyor.

Spielberg ilerleyen yıllarda neden bir mizansen ustası olarak anılacağını henüz 27 yaşını sürerken çektiği "Jaws"la müjdeliyor. En basit sahneyi bile en doğru şekilde filme aktarmanın, en sıradan kadrajı seyirciyi içine alacak bir derinlikte tasarlamının, en doğru kamera açısını, en gerekli kamera hareketini yakalamanın, en temiz işi kurmanın kitabını yazıyor. Adeta sinema dersi veriyor. Köpek balığının gözünden yaptığı çekimlerle,

sinemanın vazgeçilmez anlatım araçlarından biri olan 'bakış açısı'na eşsiz bir yorum getiriyor. Spielberg gerilimi körükleyecek her türlü çekim tekniğini kusursuz bir sırayla filmine yediyor. 'Özel efekt'in bluebox, modelleme ve animatronikten ibaret olduğu bir dönemde 10 metrelik bir köpek balığının başrolde oynadığı bir aksiyon çekmek ve bunu bu denli inandırıcı, irkiltici bir hale getirebilmek ondan başkasının harcı değil.

Spielberg, Büyük Beyaz'ın farklı çekim ölçekleri için farklı büyüklüklerde modellenmesinden, karakterlerin dudaklarından dökülen her kelimenin bir anlamı olmasına, köpek balığı kadar bürokrasi terörünü de irdelemekten, kapitalizm eleştirisine kadar pek çok şeyi bir arada, aynı titizlikle idare ediyor. Charlton Heston'dan Steve McQueen'e kadar pek çok yıldızın adı geçen üç ana rol için Roy Scheider, Richard Dreyfuss ve Robert Shaw'u tercih ediyor. Üçünü de yıldızlık mertebesine yükseltiyor. Scheider'in Şef Brody rolündeki olağanüstü kompozisyonu, gencecik Dreyfuss'un Hooper karakteriyle filme kattığı müthiş dinamizm, tarihinin en unutulmaz monologlarından birine imza atan Shaw'ın Kaptan Ahab'ı aratmayan Quint'i... Hiçbiri akıldan çıkacak gibi değil. John Williams'ın bir büyücüğü aratmayan muhayyilesinden süzülüp gelen inanılmaz film müziği, köpek balığının görünmeden nasıl olup da izleyenleri bu kadar korkutabildiği sorusunun da anahtarı sanki.

Milyonlarca insanın yıllarca içten içe sudan korkmasına neden olan bu akıl almaz filmde belki de en çarpıcı repliği çalıyor Steven Spielberg ve Hollywood'a, giderek tüm dünyaya sesleniyor: "I'm gonna need a bigger boat!" (Daha büyük bir tekneye ihtiyacım var.)

KARATE KID

O RİJİNAL "THE KARATE KID"İ İSTER "ROCKY" NİN 'JUNIOR' VERSİYONU, İSTER bir kaybeden sonunda kızı kapar' klişesi veya 'zorluklara göğüs geren anti kahramanın zafer hikayesi' olarak izleyin, klasik bir 'coming of age', yani büyüme filmi olduğunu inkar edemezsiniz. İkinci izleyişinize kadar!

"The Karate Kid", çeşitli alt türü bünyesinde barındırıyor; bilim kurgulaşacak kadar zorlama bir dram olabilirken, komedi, romantizm, gençlik ve spor filmi klişelerinden de faydalıyor; kendisine fazla uzak olmayan geçmişin klasiklerinden parçaları birbirine yamıyor. İlk "Rocky" nin de yönetmeni John G. Avildsen, 'genç adam, uzun çalışmalar sonucu hiç şansı olmadığı maçı alır' temasına geri dönerken, şeytani güce karşı durmasında ona öğretileri ile destek olacak bir Yoda'yı da denkleme katıyor. Daniel, disiplin ve konsantrasyonla 'gücü', karate'nin 'gücünü' kullanmayı öğreniyor.

Öte taraftan, 80'ler nostaljisinden sıyrılıp filmi alıcı gözle şöyle bir daha izlerseniz, aslında nereden tutsanız elinizde kaldığını görüyorsunuz. Beyaz oğlanların berbat karate hamleleri, karikatürize edilip dalga mı geçiliyor yoksa haddinden fazla ciddiye mi alınıyor belli olmayan bir kötü adam, dehşet verici 80'ler müzikleri ve akıp gitmek bilmeyen temposunu hesaba kattığınızda, "The Karate Kid"i iyi bir film olduğu için değil, iyice test edilmiş formüllerin en heyecansız versiyonlarını birleştiren klişe bir film olduğu, gözünüzü nostalji bürüdüğü için sevdiğinizi göreceksiniz. Tabii bu durum, her izleyişte final sahnesinin gözlerinizi yaşartmasına mani olmuyor. Tekrar izleyişlerde, turnuvaya kadar olan kısmı hızlıca geçin yeter. Bu arada canınızı sıkamak istemezdik ama Daniel'in finaldeki vinç hareketi de tamamen uydurma.

Hikayeye bir de moral açıdan bakarsak, tabii Ralph Macchio'nun ıslak köpek yavrusu gözlerinden ve yönetmenin itinayla buna mani olma çabalarından kendimizi kurtarabilirsek, aslında Daniel'in bir pasif agresif olduğunu görebiliriz. Daniel, halka açık ancak fiziksel olarak zarar

görmeyen mümkün olmadığı bir alanda intikam almanın peşinde. Los Angeles'a taşınma olayı, Daniel'in içinde serseri mayın gibi bekleyen, yönlendiremediği bir öfkeye zemin hazırlıyor. Daniel, okulda dayılanan normal çocuklar gibi yenilgiyi kabullenmesi beklenirken, plaj partisindeki ilk kavgayı bir kan davası haline getirmeyi, ergen sinirini bu hedefe odaklamayı yeğliyor. Derdi de zaten Johnny ile filan değil, bizzat kendisi ile. Adil olmayan bir kavgada bile olsa kara kuşaklı agresif bir sporcuya yenildikten sonra başını eğip yürüyüp gitmesi gerekirken, Cadılar Bayramı partisinde Johnny'yi hortumla ıslatması başka türlü nasıl açıklanabilir?

Filmin de pasif agresif mızımlılığa çanak tutan tarafını görmezden gelemeyiz. Durup dururken ağzı burnu kırılan Daniel'e arkadaşlarının katılarak gülmesi, Daniel'in hortum hadisesinden hemen sonra zincirleme bir trafik kazasına sebep olması ancak omuzlarına hiçbir sorumluluk bindirilmemesi, yönetmenin hesabında işgüzarlık olarak bile adlandırılabilir.

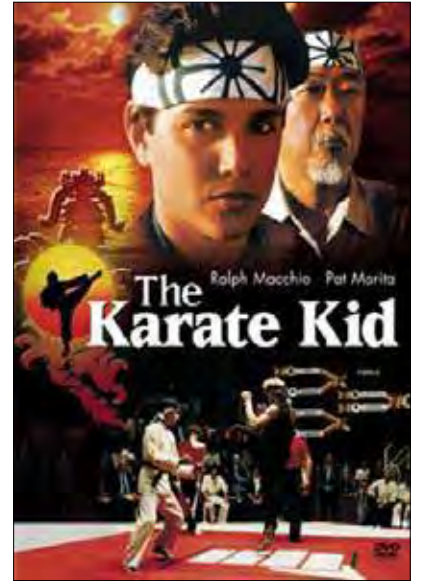
Tüm bu açılırları hesaba katarsak, asıl kurbanın Daniel ya da Kobra Kai'ler değil, 'karate'nin bir intikam ve şiddet aracı yerine gücünü akıl ve kalpten alan bir disiplin olduğunu öğrettiğini sanan zavallı Miyagi olduğunu bile düşünebiliriz. Dövüş sanatlarının, agresif yaklaşımın 'tukaka' hale getirilerek emasküle edildiğini bile söyleyebiliriz. Mesela Kobra Kai'nin, 'şeytanın işi' gibi gösterilen Daniel'in yaralı bacağına çalışma taktiği, aslında spor açısından legal ve zeki bir hamle.

İkinci ve üçüncü filme gelince... İlk filme başladığında zaten 22 yaşında olan Ralph Macchio'nun artık 30'lu yaşlara ve 90'lı kilolara ulaşmasına bir de tek çekici yönü olan 'iş bilmeyen öğrenci ve ustası' dinamiğini kaybetmesini ekleyin. Devam filmleri, özellikle üçüncüsü, hatırlamak bile istemediğimiz türden, en az Jaws serisinin devam filmleri kadar büyük günahlar. 📺

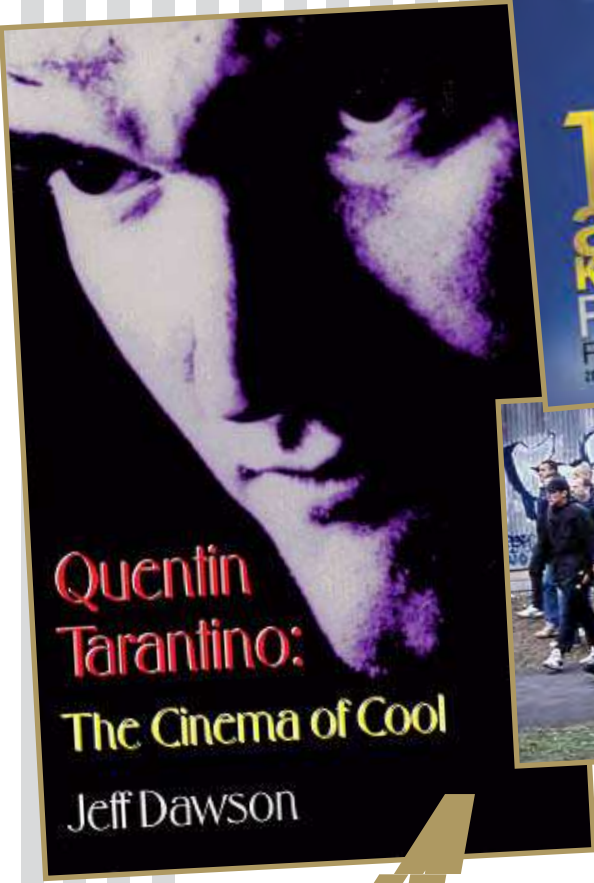
👍 80'ler sinemasının 'komu kızı' tanımına cuk oturan iddiasız ama güzel oyuncu Elisabeth Shue'nun en taze hali...

👎 Yıllarca bir çok gençlik filminde karşımıza çıkan 'o hareket', ilk izlediğimizde ne kadar heyecanlıydı halbuki...

YÖNETMEN John G. Avildsen
OYUNCULAR Ralph Macchio, Noriyuki "Pat" Morita, Elisabeth Shue
YAPIM/SÜRE 1984 ABD, 122 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD
İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Tiglon (Sony)

Eğer yenisinden gaza gelip, orijinaline tekrar bir bakmayı düşünüyorsanız bir daha düşünün!

4

1 - Machete (2006)

Bu da bambaşka bir "Machete". Roman Hernandez Cordova ve Pablo Esparza'nın birlikte yönettikleri film, kendini emekliye ayırdıktan sonra 'kötü adamlar' tarafından rahat bırakılmayan Machete'nin 'ölümçül' serüvenlerini anlatıyor.

2 - Aşk Suçu (Crime D'Amour)

67 yaşında hayata veda eden Fransız usta Alain Corneau'nun son filmi. Ludivine Sagnier ve Kristin Scott Thomas'ın başrolleri paylaştıkları yapım, bu iki aktrisin canlandırdığı iki iş kadının kıyasıya çekişmesine sahne oluyor ve ortamı bir miktar gerginleştiriyor.

3

3 - Futbol A.Ş. (The Football Factory)

Bu hafta gösterime giren Bursaspor taraftar filmi "Adı Aşk Bu Eziyetin", türün en önemli örneğini hatırlattı bize. İngiliz liginin iki ezeli rakibi Chelsea ve Millwall taraftarları arasındaki 'savaş'a Chelsea tarafından bakan film, holiganların nasıl yaşadıklarını ve daha da önemlisi nasıl örgütlendiklerini mükemmelen yansıtıyor.

4 - Quentin Tarantino: The Cinema Of Cool

Jeff Dawson imzasını taşıyan bu kitap, Robert Rodriguez'in 'kendisinden daha ünlü' kankası Tarantino'nun ilk dönemini deşifre ediyor. Tony Scott'ın önsüzüyle başlayan kitapta yönetmen hakkında birçok ince ayrıntıyı da yakalamak mümkün.

2

5 - 17. Uluslararası Adana Altın Koza Film Festivali

Olaylı bir ertelemeden sonra 20-26 Eylül tarihleri arasında düzenlenecek olan festivalin Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması'nda Selim Demirdelen'in "Kavşak"ından başka yeni filme rastlayamadık. İlginç bir yarışma olacak anlayacağınız!

altyazı

FİMLERİ ALTYAZI İLE İZLEYİN

“Asıl olayın geçtiği yerlerde çekim yapmamız mümkün olmadığında, her şeyin mutlaka fotoğraflarını çektirerek araştırma yaparım.”

Alfred Hitchcock